

En lekplats – för gamla och unga

Det har alltid varit tennis för mig. Som barn började det på gatan, först med en "tennis-trainer" – en sån där boll på ett gummi-snöre som (nästan) alltid studsade tillbaka när jag dammade till den med det Rossignol-rack som jag hade fått i födelsedagspresent av mina föräldrar. Det fortsatte mot garageporten och på den kommunala asfaltbanan som fanns bara ett par dåliga andraservrar från mitt barn-domshem i Höllviken.

De första åren förbrukades nog fler glaskupor på vår utebelysning än vad det förbrukades strängar, bollar eller grepplindor.

Med facit i hand var det nog tur att mina föräldrar hade ett enormt tålamod och att de såg saker från ett större perspektiv när kupa efter kupa sköts ner och krossades mot garageuppfartens plattor.

Med en tennistränare till granne (för övrigt far-bror till Sveriges idag bäst rankade tennisspelare André Göransson) dröjde det inte länge förrän leken på gatan togs vidare till tennisklubben ett par kilometer bort.

Klubben var en enda stor lekplats för mig, och matlådor preppades sommartid för att jag inte skulle förlora värdefull speltid genom att behöva cykla hem och äta. Visst ville jag redan då bli bäst, och visst tränade jag mer och mer för att utvecklas, för att vinna, än att "bara" för att ha roligt – men också det var en del av leken.

Snart 40 år har gått sedan de första trevande svingarna med min tennistrainer, och något färre sedan den sista glaskupan behövde ersättas. Jag har nu en dotter som är två år gammal. Hon fick tidigare i år göra sitt första besök på pappas jobb. Ögonen vidgades när portarna slogs upp för henne på System Verification Fair Play Stadion. "Boj! Boj! Boj!" (boll) var de första ord som hon ropade när hon kom innanför dörrarna.

Jag hade på förhand varit lite orolig för att det skulle bli tråkigt för henne att hänga med pappa i två timmar på det öppet hus som var dagens arbetsuppgift och evenemang. Hon hade allt annat än tråkigt.

Farmor som fått följa med som barnpassare fick fullt upp med att jaga efter en helt salig liten tjej som bakom varje hörn hittade en ny "Boj!" och en ny ledare som mer än gärna tog sig tid att leka med henne och alla tennisbollar som hon glatt (vilt) kastade omkring sig.

Att kvällen kröntes av ett besök från Funnys

"Ibland är det uppfriskande att få perspektivet från en tvååring som pekar ut var jag egentligen spenderar mina dagar. Nämligen på en stor lekplats – för både gamla och unga."

Äventyr, i form av Pettson och hans katt Findus, gjorde inte saken sämre.

Ibland är det bra med äktheten hos ett barn för att få oss vuxna att se världen så som den är. Anläggningsfrågor, samarbetspartners, bredd, elit, resultatrapporter och problemlösning. Detta och mycket, mycket mer är min vardag som klubbchef i Sveriges största tennisklubb – och jag älskar verkligen uppgiften och det höga tempot. Men ibland är det uppfriskande att få perspektivet från en tvååring som pekar ut var jag egentligen spenderar mina dagar. Nämligen på en stor lekplats – för både gamla och unga.

Fair play – uttrycket som ofta översätts som "rent spel", är ett av få uttryck där engelskan har betydligt fler nyanser i samma ord än vad svenskan har. "Play" är också ett vanligt uttryck för lek, och detta påminde min dotter mig om den där lördagkvällen i februari.

Årets Fair Play Magazine går delvis i filmens tecken. Film – en annan "lek" som av vuxna gjorts organiserad, seriös, konstnärlig och ibland kommersiell. Men som precis som tennisen ändå är, och alltid kommer förbli, just en lek.

Mycket nöje!



David Gustafsson
Klubbchef Fair Play TK